

Οι Άγιοι της Λέσβου

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

Οι Άγιοι Πέντε Νεάνιδες Μάρτυρες (Α' αιώνας)

·

Γεννήθηκαν στην Λέσβο. Σύμφωνα με την παράδοση κατοικούσαν στον Γαβαθά της Άντισσας και μαρτύρησαν στα πολύ παλιά χρόνια. Αναφέρεται ότι στο όρος Όρδυμος υπήρχε μοναστήρι των «Αγίων Πέντε». Η μνήμη τους εορτάζεται την **5η Απριλίου**.

·

Άγιος Αλέξανδρος Επίσκοπος Μηθύμνης

Ήταν Επίσκοπος Μηθύμνης και έλαβε μέρος στην Α΄ Οικουμενική Σύνοδο (325μ.Χ.). Εικάζεται ότι είναι ο ιδρυτής μοναστηριού έξω από τη Λαφιώνα της Λέσβου, όπου και έζησε στα τέλη της ζωής του και πιστεύεται ότι ετάφη σε μεγάλη πέτρινη σαρκοφάγο που σώζεται εκεί. Εορτάζεται στις **30 Νοεμβρίου**.

·

Άγιος Ανδρέας Κρήτης, ο Υμνογράφος (740 μ.Χ.)

Καταγόταν από την Δαμασκό και ήταν βωβός μέχρι τα επτά του χρόνια, όταν και θεραπεύθηκε την ώρα που κοινωνούσε. Είναι ένας από τους μεγαλύτερους Υμνογράφους και ρήτορες της Ορθοδόξου Εκκλησίας, με εξέχον ποιητικό έργο τον «Μεγάλο Κανόνα». Έλαβε μέρος στην ΣΤ΄ Οικουμενική Σύνοδο (680μ.Χ.). Έγινε Επίσκοπος Κρήτης επιτελώντας σπουδαιότατο έργο και ταξιδεύοντας κάποτε από την Κωνσταντινούπολη για την Κρήτη, αρρώστησε μέσα στο πλοίο και κοιμήθη στην Ερεσό της Λέσβου, όπου και ετάφη. **Εορτάζεται στις 4 Ιουλίου**.

·

Άγιος Γεώργιος Μυτιλήνης, ο Σημειοφόρος (821 μ.Χ.)

Γεννήθηκε το 776 στην Μικρασία. Ορφανός από γονείς έγινε μοναχός όταν ήταν 18 ετών και για μεγαλύτερη άσκηση ήρθε στην Μυτιλήνη. Λόγω της αγιότητάς του έγινε Επίσκοπος Μυτιλήνης, κατ' απαίτηση του λαού σε ηλικία 28 ετών. Μαζί με τον Πατριάρχη τον Άγ. Νικηφόρο παρουσιάστηκαν μπροστά στον Εικονομάχο αυτοκράτορα Λέοντα Ε', ζητώντας του να πάψει τον διωγμό κατά της Εκκλησίας, με αποτέλεσμα να εξοριστούν και οι δύο. Ο Άγιος Γεώργιος αφού μαστιγώθηκε εξορίστηκε σε νησί της Προποντίδας, ζώντας ασκητικά, διδάσκοντας τους πιστούς και θαυματουργώντας. Για το λόγο αυτών των θαυμαστών σημείων ονομάστηκε Σημειοφόρος και εκοιμήθη από τις κακουχίες σε ηλικία 45 ετών.
Εορτάζεται στις 7 Απριλίου.

Οι Άγιοι Τρεις Αδελφοί, Γεώργιος Αρχιεπίσκοπος Μυτιλήνης,

Συμεών ο Νέος Στυλίτης και Δαβίδ ο μοναχός

Από την οικογένεια του Αδριανού και της Κωνσταντής που ζούσαν στην Μυτιλήνη, τα 5 από τα 7 παιδιά τους έγιναν μοναχοί. Ο πρωτότοκος Δαβίδ, βλέποντας σε όραμα τον Άγιο Αντώνιο να τον καλεί να γίνει μοναχός στο όρος Ίδη την Μ. Ασίας, ακολούθησε την προτροπή του και έζησε ασκητικά σε σπηλιά επί 30 έτη. Με υπόδειξη Αγγέλου κτίζει Μονή προς τιμήν των Αγίου Κηρύκου και Ιουλίτας συγκεντρώνοντας πολλούς μοναχούς. Εκεί η μητέρα του πριν πεθάνει, του παρέδωσε τον μικρότερο αδελφό του τον Συμεών, που έγινε μοναχός σε ηλικία 28 ετών και λίγο πριν κοιμηθεί ο Δαβίδ, πήρε ευλογία να μεταβεί στη μονή της Παναγίας στο «Μόλο» της Μυτιλήνης, όπου έζησε πάνω σε στύλο μιμούμενος τον Άγιο Συμεών τον Στυλίτη, παίρνοντας κοντά του τον αδελφό του Γεώργιο, χτίζοντας Μονή και ζώντας μαζί με την αδελφή τους Ιλαρία και άλλους μοναχούς. Λόγω του διωγμού του Λεόντα Ε', κατέφυγαν στο νησάκι του Αγ. Ισιδώρου στον κόλπο Γέρας. Ο Άγιος Συμεών εξορίστηκε εκ νέου στο νησί Λαγούσα της Τροίας και ασκήτευσε πάνω σε δεκάμετρο στύλο, προσελκύνοντας και νουθετώντας πολλούς πιστούς. Αργότερα από τη Μονή του Νικήτα Μηδικίου περιοδεύει στα νησιά του Αιγαίου και στη Μαύρη Θάλασσα θαυματουργώντας, διδάσκοντας και στηρίζοντας τους Χριστιανούς. Ίδρυσε γυναικείο μοναστήρι και επί βασιλείας του Εικονομάχου Θεοφίλου συνελήφθη, εξορίστηκε στην Αφουσία νήσο της Προποντίδας όπου έκτισε Μονή προς τιμήν της Παναγίας.

Ο Άγιος Γεώργιος εκδιώχθηκε από το μοναστήρι του στη Μυτιλήνη στο χωριό Μυρσίνα και όταν πέθανε ο αυτοκράτορας Θεόφιλος, η Βασίλισσα Θεοδώρα σταμάτησε τους διωγμούς και έκανε συμβούλους της τον Συμεών και τον Γεώργιο

που μετά από πολλές πιέσεις δέχθηκε να γίνει Επίσκοπος Μυτιλήνης. Το 843 εκοιμήθη ο Άγιος Συμεών και ο Άγιος Γεώργιος αφού προείδε τον θάνατό του μετά από εμφάνιση Αγγέλου εκοιμήθη το Μεγάλο Σάββατο του 845 ή 846. Και οι Τρεις Άγιοι Αδελφοί εορτάζονται την 1η Φεβρουαρίου. Ο Άγιος Συμεών εορτάζεται και **την 1η Σεπτεμβρίου μαζί με τον παλαιό Στυλίτη.**

Άγιος Αγάθων ο Εφέσιος

Ο Άγιος Αγάθων, επί βασιλείας του Εικονομάχου Λέοντος του Α΄ του Ισαύρου (775-780), έφυγε από την Κωνσταντινούπολη για την Παλαιστίνη που ήταν Εικονόφιλοι. Όταν η Αυτοκράτειρα Ειρήνη η Αθηναία, πού αγωνίσθηκε για την επαναφορά των Αγίων Εικόνων εξορίστηκε στη Λέσβο, ήρθε και εκείνος φέρνοντας μια αρχαία βυζαντινή Εικόνα της Παναγίας, με επιγραφή «Μήτηρ Θεού Αγία Σιών» που σήμερα βρίσκεται στο ομώνυμο Ναό της Αγιάσου. Ο Αγάθων ο Εφέσιος διάλεξε μια δασωμένη έρημη τοποθεσία της Αγιάσου, όπου σήμερα βρίσκεται το παρεκκλήσιο της Ζωοδόχου Πηγής, το γνωστό σαν αγίασμα, και ασκήτεψε. Σε μια κρύπτη έκρυψε την Εικόνα μαζί με αλλά Ιερά κειμήλια και οι κάτοικοι των γύρω χωριών συνεπαρμένοι από την αγιότητα του Αγάθωνα, ερχόντουσαν για να ωφεληθούν, να εξομολογηθούν και να προσκυνήσουν την εικόνα της Παναγίας. Πολλοί ευσεβείς Χριστιανοί ήλθαν κοντά του και ασκήτευσαν υπό την καθοδήγησή του στο μοναστηράκι. Εικάζεται ότι ο Αγάθων ήρθε στη Λέσβο το 803 και εκοιμήθη την ημέρα της Υπαπαντής **στις 2 Φεβρουαρίου του 830.**

Αγία Θεοκτίστη η Μηθυμναία

Γεννήθηκε και κατοικούσε στη Μήθυμνα της Λέσβου. Μετά τον θάνατο των γονέων της στάλθηκε σε κοντινό μοναστήρι αφιερώνοντας την ζωή της στον Χριστό. Σε ηλικία 18 ετών την αιχμαλώτισαν πειρατές, μαζί με άλλες κοπέλες, όταν είχε βγει για να δει την αδελφή της και καθώς τις μετέφεραν για να τις πουλήσουν σκλάβες, δραπέτευσε στην Πάρο και κρύφτηκε στο έρημο δάσος. Πέρασαν 35 χρόνια και την βρήκε πολύ αδυνατισμένη από τις νηστείες και τις κακουχίες, ένας ευσεβής Χριστιανός από την Εύβοια που είχε μεταβεί στο νησί για κυνήγι. Η Αγία του διηγήθηκε τον βίο της και του ζήτησε να της φέρει στο επόμενο ταξίδι του να κοινωνήσει των Αχράντων Μυστηρίων. Πράγματι, οι Ιερείς του εμπιστεύτηκαν την θεία κοινωνία λόγω της ευσέβειάς του και έτσι η Αγία κοινωνήσε. Την ίδια ημέρα ο Ευβοιώτης Χριστιανός όταν πέρασε για να δει την Αγία πριν φύγει από το νησί, την βρήκε νεκρή εν έτει 885. **Η μνήμη της τιμάται στις 9 Νοεμβρίου.**

Αγία Θωμαΐς η Λέσβια

Γεννήθηκε μεταξύ των ετών 910-913 στην Λέσβο από ευσεβείς γονείς, αφού η Παναγία είχε αποκαλύψει στην μητέρα της ότι το παιδί της θα ξεχώριζε σε χαρίσματα και αγιότητα. Σε ηλικία 24 ετών παντρεύτηκε, όμως ο άνδρας της ήταν πραγματικός τύραννος στη ζωή της, κτυπώντας και πληγώνοντας το σώμα της. Κάποτε εγκαταστάθηκαν στην Κωνσταντινούπολη, όπου υπέμεινε τα βασανιστήρια του συζύγου της με πολλή προσευχή, αγωνιζόμενη συγχρόνως μέρα και νύχτα για να βοηθάει τους απόρους. Με την αγία ζωή της έφθασε σε σημείο να θαυματουργεί, θεραπεύοντας τις ασθένειες των ανθρώπων, με την δύναμη του Θεού που εισάκουγε τις προσευχές της. Σε ηλικία 38 ετών απέθανε και ετάφη στο μοναστήρι που ήταν ενταφιασμένη και η μητέρα της η οποία ήταν ηγουμένη. Αφού ο τάφος και το λείψανό της έκαναν πλείστα θαύματα, θεραπεύθηκε και ο σύζυγός της ο οποίος είχε δαιμονισθεί μετά τον θάνατό της. **Η μνήμη της τιμάται την 3η Ιανουαρίου.**

Άγιος Θεοφάνης Σιγριανής (1000 μ.Χ.)

Θεωρείται κτήτορας της Ιεράς Μονής Υψηλού στο Σίγρι της Λέσβου. Έζησε στους χρόνους της Εικονομαχίας, επί Λέοντος του Ισαύρου. Απεφάσισε μαζί με την σύζυγό του να μονάσουν και αφού μοίρασε την περιουσία του στους φτωχούς, πήγε στη Σιγριανή χτίζοντας μοναστήρι. Καταδιώχθηκε από τους εικονομάχους, φυλακίσθηκε δύο χρόνια στην Κωνσταντινούπολη και εξορίσθηκε στη Σαμοθράκη όπου εκοιμήθη εν ειρήνη. **Η μνήμη του εορτάζεται στις 12 Μαρτίου.**

Άγιος Γρηγόριος, Επίσκοπος Άσσου (1150 μ.Χ.)

Γεννήθηκε σε ένα παλιό χωριό της Γέρας στη Λέσβο. Μαθήτευσε στην Κωνσταντινούπολη κοντά σε σοφούς και Αγίους ανθρώπους και ακολούθησε τον Γέροντά του Αγάθωνα στο μοναστήρι του στη Μικρασία. Έγινε μοναχός στα Ιεροσόλυμα και παρέμεινε εκεί επί 15 έτη πριν επιστρέψει στον Γέροντά του ώστε να ασκητεύσει σε ερημικό κελί. Χειροτονήθηκε Επίσκοπος Άσσου διαπρέποντας στο έργο του. Όμως, αφού συκοφαντήθηκε πήγε στην Τένεδο για αρκετά χρόνια και επέστρεψε στο χωριό του στη Λέσβο, όπου δεν τον γνώρισε ούτε η μητέρα του όταν συναντήθηκαν. Εκεί φθονήθηκε από κάποιους που επιχείρησαν να τον φονεύσουν. Έκτισε τελικά μοναστήρι προς τιμήν της Παναγίας συγκεντρώνοντας πολλούς μοναχούς και εκοιμήθη σε μεγάλη ηλικία. **Η μνήμη του εορτάζεται την Α΄Κυριακή μετά την 10η Νοεμβρίου.**

Αγία Ευπρέπεια

Εικάζεται ότι μαρτύρησε στη Μυτιλήνη. Σήμερα σώζεται ναυδρίο προς τιμήν της Αγίας Ευπρέπειας, κτισμένο πάνω σε ερείπια βασιλικής με βαπτιστήριο του 6ου αιώνα.

Οσία Ολυμπία και Οσία Ευφροσύνη (1235 μ.Χ.)

Η Οσία Ολυμπία γεννήθηκε στην Πελοπόννησο περί του έτους 1200. Σε ηλικία 10 ετών έχασε τους γονείς της και στάλθηκε στη Μονή Καρυών Θερμής της Λέσβου όπου Ηγουμένη ήταν η θεία της Δωροθέα. Όταν η Ολυμπία έγινε 19 ετών έγινε μοναχή και στα 25 διαδεχόμενη την θεία της ως Ηγουμένη. Στις 11 Μαΐου του 1235, οι πειρατές εισέβαλαν στο μοναστήρι όπου μόναζαν 30 μοναχές και κακοποίησαν όσες δεν πρόφθασαν να φύγουν. Η Αγία Ολυμπία υπέστη φοβερά βασανιστήρια. Την έκαψαν σ' όλο το σώμα και πέρασαν πυρακτωμένη σιδηρόβεργα από τα αυτιά της, καρφώνοντας το κορμί της με 20 καρφιά σε μια σανίδα. Την Οσία Ευφροσύνη που ήταν ηλικιωμένη την κρέμασαν σε δέντρο και την έκαψαν.

Άγιος Θεωνάς Θεσσαλονίκης ο Λέσβιος (1541 μ.Χ.)

Καταγόταν από το Πλωμάρι της Λέσβου. Έγινε μοναχός στην Ι.Μ. Παντοκράτορος Αγίου Όρους και εν συνεχεία μόνασε στην Μονή του Προδρόμου στη Ναύπακτο. Αργότερα έγινε Αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης χτίζοντας την Μονή της Αγίας Αναστασίας στην Χαλκιδική όπου και ευρίσκεται ολόσωμο το Άγιο λείψανό του.
Εορτάζεται την 4η Απριλίου.

Άγιος Ιγνάτιος Μηθύμνης (1566 μ.Χ.)

Γεννήθηκε το 1492 στο παλαιό χωριό Φάραγγα της Καλλονής. Καταγόταν από ιερατική οικογένεια και ήταν απόγονος της μεγάλης οικογένειας των Αγαλλιανών της Κωνσταντινούπολης. Ήλθε σε γάμο και έγινε Ιερέας, όμως κάποτε από φοβερή επιδημία έχασε την γυναίκα και τα παιδιά του, εκτός από ένα που μετέπειτα έγινε μοναχός. Σε δύο μεγάλα κτήματα που κληρονόμησε από τον πατέρα του, επισκεύασε το παλαιό μοναστήρι της Μυρσινιώτισσας και στο άλλο ίδρυσε το μοναστήρι του Λειμώνος, όπου συγκεντρώθηκαν πολλοί μοναχοί και παρέμεινε Ηγούμενος επί τέσσερα έτη. Το 1531 εξελέγη Μητροπολίτης Μηθύμνης και παρέδωσε το μοναστήρι στο γιό του Μεθόδιο. Εκείνος, ως Μητροπολίτης υπήρξε ο πατέρας, ο διδάσκαλος και ο σύμβουλος για όλους τους ανθρώπους, στα δύσκολα χρόνια της τουρκοκρατίας. Ίδρυσε τη περίφημη «Λειμωνιάδα», όπου λειτουργούσαν σχολεία για να διατηρείται η ελληνική γλώσσα και η ιστορία τους Γένους, διδάσκοντας ο ίδιος, καθώς και άλλοι σοφοί διδάσκαλοι. **Εκοιμήθη την 14η Οκτωβρίου, που είναι και ημέρα που τιμάται μεγαλοπρεπώς η μνήμη του.**

Οι Άγιοι Νεομάρτυρες Ραφαήλ, Νικόλαος, Ειρήνη

και οι συν αυτώ Μάρτυρες (1463 μ.Χ.)

Ο Άγιος Ραφαήλ γεννήθηκε στην Ιθάκη και έγινε μοναχός στην Μονή Τιμίου Προδρόμου Σερρών. Μετέβη στη Γαλλία όπου γνωρίστηκε με τον εκ Θεσσαλονίκης Νικόλαο που από τότε συνδέθηκαν με μεγάλη φιλία. Επέστρεψαν στην Αθήνα και αφού πήγαν στην Κωνσταντινούπολη για εκκλησιαστικές υποθέσεις, όταν ήταν στη Θράκη έμαθαν για την Άλωση της Πόλης. Ήρθαν τότε στην Μυτιλήνη, όπου στη Μονή Καρυών της Θερμής, ο Άγιος Ραφαήλ έγινε Ηγούμενος. Μια διαμάχη όμως των κατοίκων της Θερμής με τους Τούρκους το 1463, έγινε αιτία να μεταβούν την Μεγάλη Παρασκευή οι Τούρκοι στο μοναστήρι και να αρχίσουν να βασανίζουν όσους συνέλαβαν. Πρώτο θανάτωσαν τον 11μηνο Ραφαήλ, που ήταν παιδί του

Προέδρου της Θερμής Βασιλείου. Ύστερα έκαψαν μέσα στο πιθάρι την 12χρονη κορούλα του Ειρήνη, βασάνισαν και σκότωσαν την ανιψιά του Ελένη και είδε την γυναίκα του Μαρία να πεθαίνει μη αντέχοντας τα όσα φρικτά έβλεπε. Εν συνεχεία, αποκεφάλισαν και ακρωτηρίασαν τον σοφό διδάσκαλο της Θερμής τον Θεόδωρο, ο δε διάκονος Νικόλαος υπέστη καρδιακή προσβολή. Αφού θανατώθηκε ο προεστός Βασίλειος, έμεινε βασανιζόμενος ο Άγιος Ραφαήλ, του οποίου πριόνισαν το στόμα την Τρίτη της Διακαινησίμου 9 Απριλίου 1463 και ετελειώθη. Από τότε κάθε Λαμπροτρίτη οι Θερμιώτες λειτουργούσαν το μικρό εκκλησάκι που υπήρχε εκεί. Το 1959 οι ευσεβείς ιδιοκτήτες αυτού του χωραφιού χτίζοντας νέο εκκλησάκι, βρήκαν τον τάφο του Αγίου Ραφαήλ. Ακολούθησαν οράματα σε πολλούς πιστούς και απίστους που αποκάλυψαν τους τάφους των Μαρτύρων, οι οποίοι εξιστορούσαν λεπτομερώς το όλο ιστορικό, ακόμα και της παλαιάς μονής που καταστράφηκε από τους πειρατές (1235). Από τότε συνέβησαν πλείστα θαύματα που επιβεβαιώνουν την αγιότητα των Μαρτύρων, καθιστώντας την Ιερά Μονή που ανεγέρθη ως παγκόσμιο προσκύνημα.

Άγιος Δούκας ο ράπτης (1564 μ.Χ.)

Καταγόταν από την Μυτιλήνη, και εργαζόταν ως ράπτης της τότε αριστοκρατορίας στην Κωνσταντινούπολη. Ήταν ένθερμος Χριστιανός και μιμήθηκε τον πάγκαλο Ιωσήφ όταν δεν παρασύρθηκε από μια τούρκισσα χανούμ που ήθελε να τον ρίξει στην αμαρτία. Όμως, γι' αυτή του την άρνηση συκοφαντήθηκε και κλείστηκε στις φυλακές, βασανιζόμενος να αρνηθεί τον Χριστό. **Μαρτύρησε την 4η Απριλίου 1564.**

Άγιος Παρθένιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (1657 μ.Χ.)

Γεννήθηκε στη Μυτιλήνη και ξεχώριζε για την χριστιανική πίστη και τις γνώσεις του. Χειροτονήθηκε Ιερέας, κατόπιν Μητροπολίτης Χίου και αργότερα Οικουμενικός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Συνελήφθη όμως και καταδικάσθηκε σε θάνατο, επειδή σε μια επιστολή του σε φίλο Μητροπολίτη, ανέφερε ότι έρχεται η Βασιλεία των Ουρανών. Η επιστολή έπεσε στα χέρια των Τούρκων οι οποίοι νόμισαν ότι ο Πατριάρχης ετοιμάζει επανάσταση. Αφού υπέστη βασανιστήρια, τον κρέμασαν την 24η Μαρτίου 1657 και άφησαν το λείψανο του Αγίου κρεμασμένο τρία μερόνυχτα. Κατόπιν το έριξαν στη θάλασσα και οι Χριστιανοί που το βρήκαν το έθαψαν σε ένα από τα Πριγκηπόνησα.

Άγιος Γεώργιος Πασγιάνος (1693 μ.Χ.)

Γενηθείς στη Λέσβο, στο χωριό Πλαγιά του Πλωμαρίου, ήταν ράπτης στο επάγγελμα και μαρτύρησε στο Βυζάντιο την 14η Φεβρουαρίου του 1683.

Άγιος Γεώργιος (Ζώρζης) ο Ίβηρ (1770 μ.Χ.)

Καταγόταν από την Ιβηρία και αναγκάσθηκε να γίνει υπηρέτης μωαμεθανού, ζώντας ειρηνικά και τίμια. Όταν έγινε 70 ετών μετάνιωσε που είχε γίνει και εκείνος μωαμεθανός και θέλησε να επιστρέψει στην πίστη του Χριστού. Δήλωσε στο Τούρκο κριτή ότι εξαναγκάστηκε από το αφεντικό του να αλλαξοπιστήσει και εξέφρασε την επιθυμία του να γίνει Χριστιανός. Τότε υβρίσθηκε, απειλήθηκε και βασανίστηκε, ώσπου τον κρέμασαν στην Μυτιλήνη, στο Παρμάκ-Καπού το 1770.

Η μνήμη του εορτάζεται την 2α Ιανουαρίου.

Άγιος Νικόλαος ο Μυτιληναίος (1771 μ.Χ.)

Ετελειώθη μαρτυρικώς το έτος 1771 και η μνήμη του εορτάζεται την 16η Ιανουαρίου.

Άγιος Θεόδωρος Χατζής ο Μυτιληναίος (1784 μ.Χ.)

Γεννήθηκε στους Πύργους Θερμής της Λέσβου, όπου και αναγκάστηκε να δεχθεί την θρησκεία των μουσουλμάνων. Μετανόησε όμως και κατέφυγε στο Άγιον Όρος, εξομολογήθηκε και επέστρεψε στην Μυτιλήνη, παρουσιαζόμενος στον Τούρκο κριτή λέγοντας ότι είναι Χριστιανός. Μετά από ανακρίσεις και εξευτελισμούς, αποφάσισαν να τον κρεμάσουν. Καθ' οδόν προς το Μαρτύριο, ο Άγιος Θεόδωρος ζήτησε να του δώσουν το σχοινί που θα τον κρέμαζαν και αφού το φίλησε, το πέρασε μόνος του στο λαιμό του, δεικνύοντας την θέλησή του να πεθάνει για την πίστη του στον Χριστό. Τον κρέμασαν στο Παρμάκ-Καπού της Μυτιλήνης και το λείψάνό του το έριξαν στη θάλασσα, όπου εκβράσθηκε στο εκκλησάκι του Αγίου Ιωάννου του Μόθωνα, νότια της πόλης. Εκεί ενταφιάσθηκε μέσα στο ναό και η ανακομιδή των λειψάνων του έγινε την 4η Σεπτεμβρίου 1967. **Η μνήμη του τιμάται στις 30 Ιανουαρίου.**

Άγιος Θεόδωρος ο Βυζάντιος (1795 μ.Χ.)

Γεννήθηκε το 1774 στο Νεοχώριο του Βυζαντίου από γονείς που ήταν πολύ καλοί Χριστιανοί, έχοντας αδελφό τον Γρηγόριο, μετέπειτα Επίσκοπο Ανδριανουπόλεως. Επιθυμία του ήταν να γίνει ζωγράφος και μαθήτευσε σ' έναν ξακουστό ζωγράφο του παλατιού του σουλτάνου στην Κωνσταντινούπολη, όπου δέχθηκε πιέσεις και αλλαξοπίστησε. Σύντομα όμως κατάλαβε το αμάρτημά του και δραπέτευσε πηγαίνοντας στη Μονή Αγ. Μακαρίου της Χίου. Με την βοήθεια των Πατέρων μετανόησε και ήλθε στη Μυτιλήνη, όπου παρουσιάστηκε στους Τούρκους και δήλωσε ότι είναι Χριστιανός. Κατόπιν φυλακίζεται και βασανίζεται ώσπου τον κρέμασαν έξω από το φρούριο της Μυτιλήνης την 17η Φεβρουαρίου 1795. Ενταφιάσθηκε στο προαύλιο της Παναγίας Χρυσομαλλούσας και κατά την ανακομιδή των λειψάνων του διαπιστώθηκε ότι το σώμα του είχε διατηρηθεί ακέραιο, το οποίο και έκρυσαν σε κρύπτη του Μητροπολιτικού Ναού έως το 1832, όταν με την λιτάνευση του σεπτού σκηνώματος του Αγίου έγινε Μέγα Θαύμα και διασώθηκε η πόλη της Μυτιλήνης από την πανώλη. Μέχρι και σήμερα το σώμα του Αγίου Θεοδώρου τίθεται σε προσκύνηση στον Μητροπολιτικό Ναό.

Άγιος Λουκάς ο Ανδριανουπολίτης (1802 μ.Χ.)

Γεννήθηκε στην Ανδριανούπολη και έμεινε ορφανός από πατέρα σε ηλικία 6 ετών. Τον πήρε τότε ένας έμπορας που ήταν καλός Χριστιανός και τον είχε μαζί του. Όταν έγινε 13 ετών φιλονίκησε με κάποια τουρκάκια, δέρνοντας ένα απ' αυτά. Συνελήφθη τότε, και για να μην τον φονεύσουν, έγινε δια της βίας μουσουλμάνος

και δόθηκε σκλάβος στο σπίτι ενός Τούρκου. Δραπέτευσε όμως και πήγε στη Σμύρνη, όπου εξομολογήθηκε και πήγε στο Άγιον Όρος. Κατηχήθηκε στη Σκήτη της Αγίας Άννας και αποφάσισε να μαρτυρήσει στην Μυτιλήνη, όπως και ο Άγιος Θεόδωρος ο Βυζάντιος, για να ξεπλύνει το αμάρτημα της αρνήσεως του Χριστού. Γίνεται μοναχός και μεταβαίνει στα Πάμφιλα της Λέσβου, απ' όπου και ήρθε στη Μυτιλήνη παρουσιαζόμενος στον αγά αποφασισμένος να πεθάνει για τον Χριστό. **Αφού φυλακίσθηκε, τον κρέμασαν την 23η Μαρτίου 1802.**

Άγιος Γεώργιος ο Χιοπολίτης (1807 μ.Χ.)

Γεννήθηκε στη Χίο το 1785 και μαθαίνοντας την τέχνη της ξυλογλυπτικής, βρέθηκε στην Καβάλα μαζί με άλλα παιδιά και επειδή έκλεψαν καρπούζια, για να γλιτώσει την τιμωρία, έγινε από φόβο μωαμεθανός. Και ενώ οι γονείς του είχαν χάσει τα ίχνη του, αποβιβάσθηκε σε ηλικία 10 ετών στη Χίο, δουλεύοντας μούτσος σ' ένα καΐκι. Εκεί κάποιος συγγενής του, τον αναγνώρισε, όμως άκουσε να τον ονομάζουν Αχμέτ! Μετά από λίγο κατόρθωσε και ήρθε εκ νέου στη Χίο, βρήκε τον πατέρα του, διηγήθηκε ότι απειλήθηκε και φοβούμενος να μην τον κρεμάσουν έγινε μωαμεθανός. Τότε, για να τον προστατεύσει ο πατέρας του από τους Τούρκους, τον έστειλε σε άγνωστο τόπο, στις Κυδωνίες (Αϊβαλί). Εκεί τον φρόντιζε μια πολύ καλή γερόντισσα και όταν ενηλικιώθηκε βρέθηκε μια καλή κοπέλα για να την νυμφευθεί. Η γερόντισσα όμως φανέρωσε στην οικογένεια της κοπέλας το μυστικό, ότι ο Γεώργιος είχε γίνει κάποτε μωαμεθανός και επειδή ο αδελφός της κοπέλας τον φθονούσε, πήγε και τον κατάδωσε στους Τούρκους. Έτσι, ο Γεώργιος συνελήφθη και παραδέχθηκε με θάρρος ότι είναι Χριστιανός. Φυλακίστηκε 17 ημέρες, υπομένοντας τα πάνδεινα. Αφού εξομολογήθηκε και κοινώνησε, αποκεφαλίσθηκε στις 26 Νοεμβρίου 1807 και η μεγάλη πανήγυρη που γινόταν έως την Μικρασιατική καταστροφή στο Αϊβαλί, μεταφέρθηκε από τους Αϊβαλιώτες πρόσφυγες στη Μυτιλήνη, όπου ο Άγιος συγκαταλέγεται στους Αγίους της Λέσβου.

Άγιος Δημήτριος ο εκ Λαρίσης (1809 μ.Χ.)

Μαρτύρησε στα Μυστεγνά της Λέσβου στα χρόνια της τουρκοκρατίας.

Οι Άγιοι Αναστάσιος Πανέρας και Δημήτριος Μπεγιάζης (1816 μ.Χ.)

Ο Άγιος Αναστάσιος ήταν από τον Ανώματο της Λέσβου και ο Άγιος Δημήτριος από την Αγιάσο. Δούλευαν μαζί πλέκοντας καλάθια και μετέβαιναν σε ξένους τόπους για να τα πουλήσουν. Ήταν πολύ πιστοί Χριστιανοί και γι' αυτό όπου βρισκόντουσαν μιλούσαν θαρρετά για τον Χριστό και καλούσαν ακόμα και τους αλλόπιστους να Τον πιστέψουν. Συνελήφθησαν όμως από τους Τούρκους στον Κασαμπά της Μ. Ασίας, όπου και μαρτύρησαν ο Αναστάσιος σε ηλικία 20 και ο Δημήτριος σε ηλικία 18 ετών. **Η μνήμη τους εορτάζεται την 11η Αυγούστου.**

..

Άγιος Κωνσταντίνος, ο εξ Αγαρηνών (1819 μ.Χ.)

Γεννήθηκε στη Στύψη της Λέσβου από γονείς μωαμεθανούς. Ήταν ωραίος νέος και τον θαύμαζαν όλοι. Μια γερόντισσα τουρκάλα από φθόνο τον δηλητηρίασε σε ηλικία 15 ετών και έμεινε τυφλός και κατάκοιτος. Μια χριστιανή, αφού ρώτησε την μητέρα του Κωνσταντίνου, τον ένιψε με αγίασμα και θεραπεύθηκε εντελώς. Όταν ορφάνεψε από πατέρα, μετέβη με τα τρία αδέρφια του στη Σμύρνη δουλεύοντας στα λαχανικά. Άρχισε τότε να παρακολουθεί τις χριστιανικές γιορτές και να αναζητεί την αληθινή πίστη. Μετέβαινε στη Μητρόπολη, όπου άκουγε για πολλές ώρες ωφέλιμες συζητήσεις και αναγνώσματα των θείων Γραφών. Στόχο έβαλε να γίνει Χριστιανός και αναχώρησε για το Άγιο Όρος. Εκεί όμως οι Πατέρες φοβόντουσαν να τον βαπτίσουν, μήπως αυτό γινόταν αιτία να κάψουν οι Τούρκοι την Αθωνική πολιτεία. Όμως, αφού ο Κωνσταντίνος δοκιμάστηκε από τον ίδιο τον Πατριάρχη Γρηγόριο Ε' βαπτίστηκε στα Καυσοκαλίβια. Προσκυνώντας λείψανα Νεομαρτύρων ετρώθη η ψυχή του να δώσει τη ζωή του για τον Χριστό. Όταν μετέβη στην Μαγνησία της Μ. Ασίας για να κάνει Χριστιανούς και τα άλλα αδέρφια του, περνώντας από το Αϊβαλί, αναγνωρίσθηκε από κάποιον Τούρκο και συνελήφθη. Τότε ομολόγησε ότι είναι Χριστιανός, φυλακίσθηκε, βασανίσθηκε φρικτά και επειδή δεν μπορούσαν να τον μεταπείσουν, τον έστειλαν στην Κωνσταντινούπολη. Βασανιζόμενος και εκεί απαγχονίστηκε την 2α Ιουνίου 1819.

.

Άγιος Ευθύμιος, επίσκοπος Ζήλων (1921 μ.Χ.)

Ο Άγιος Ιερομάρτυς Ευθύμιος, γεννήθηκε στις 6 Ιουλίου 1876 στα Παράκοιλα της Λέσβου. Λεγόταν Ευστράτιος Αγρίτης ή Αγριτέλλης και σε ηλικία εννέα ετών, πήγε στη Μονή Λειμώνος. Παρακολούθησε μαθήματα στη Λειμωνιάδα Σχολή και αποφοίτησε, εγγραφόμενος στη Θεολογική Σχολή της Χάλκης. Χειροτονήθηκε

διάκονος και επέστρεψε στη Λέσβο και στη Μονή Λειμώνος, όπου διορίζεται ιεροκήρυκας, κηρύττοντας σπουδαίους λόγους και νουθετώντας τους πιστούς όλου του νησιού. Το 1911 χειροτονείται στην Κωνσταντινούπολη Επίσκοπος Ζήλων. Εγκαθίσταται στην Αμισό (Σαμψούντα) και στην επαρχία Πάφρας, ξεκινώντας έναν φοβερό έργο για να μορφωθούν οι 150.000 Έλληνες της περιοχής του. Το 1917 ανέλαβε να ηγηθεί στις ομάδες των Ελλήνων ανταρτών κατά των Τούρκων, οι οποίοι τον καταζητούν ως αρχηγό.

Το 1921 δεν υπάκουσε την απόφαση της Κεμαλικής κυβερνήσεως να εγκαταλείψει τον Πόντο, γι' αυτό συνελήφθη και οδηγήθηκε στην Αμάσεια. Καταδικάστηκε σε θάνατο και κλείστηκε σε φυλακές, όπου υπέκυψε στα φρικτά βασανιστήρια. Η μνήμη του εορτάζεται την Κυριακή προ της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού.

ΕΙΣ ΔΟΞΑΝ ΚΥΡΙΟΥ

Επιμέλεια: Στρατής Ανδριώτης

Πηγή: ahdoni.blogspot.gr